

бисеритѣ. Въ други ржце тѣ се превръщали на вжглени. Само оня, който заплащаль добри пари, можель да ги задържи за себе си. Единъ по единъ бедното момче, което нѣмало нийде никого, продало всички бисери. Съ полученитѣ пари то издигнало хубава кжщата и прибрало стареца при себе си.

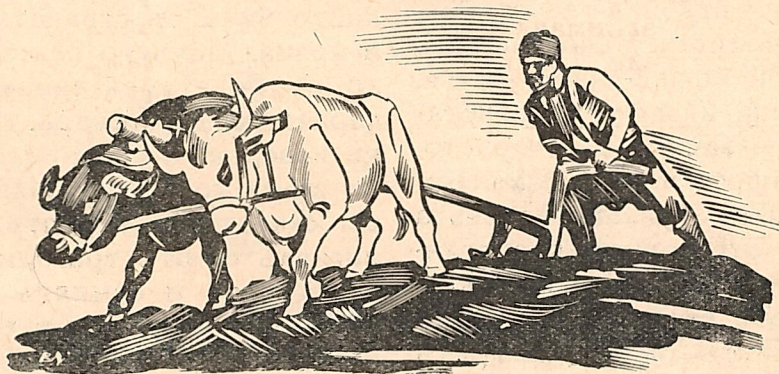
Оттогава стариятъ вжглищаръ престаналь вече да работи. Той си седѣль по цѣль день на прага на кжщата, гле-

далъ гората и си тананикаль ясно и разбрано сега, защото жбитѣ му помагали да говори добре:

Бѣхъ на младостъ вжглищаръ,
а сега съмъ като царъ.
Кжщата ми цѣль палатъ,
жби имамъ като младъ.
Имамъ още миль другаръ —
пѣснопоецъ, гждуларъ . . .

Тази пѣсенъ за стария вжглищаръ и до днесъ се пѣе по свѣта . . .

Калина Малина

ЕСЕНЬ

Високо, въ небесата сини,
пжтuvatъ жерави — ята,
а долу, въ дивнитѣ долини,
се ронятъ жълтитѣ листа.

О, какъ е почериѣло всичко!
Гората вече не шуми;
не пѣятъ въ нея пойни птички,
не шепнатъ буйнитѣ треви.

И тѣй е глухо изъ полето,
тамъ само хладенъ вихрь вѣй,

и само тихичко щурчето
вълшебната си пѣсенъ пѣй.

Орачътъ слуша тази пѣсенъ
и пакъ следъ ралото върви,
и прѣска златна рѣжъ унесенъ
въвъ хлѣбороднитѣ бразди.

Надъ него, въ небесата сини,
пжтuvatъ жерави — ята,
а долу, въ китнитѣ градини,
увѣхватъ всичкитѣ цвѣтя.

Владимиръ Русалиевъ